

De man, hij wankelt. Want in zijn stijve trots, is hij daar het zwakst. Hij wordt gevelde door eigen waan die als kanker zijn afweer uitvreet. Gaat kapot aan een maatschappelijke rolverdeling die hem de rots doet spelen en niet de zee, de reus en niet klein duimpje. Botst op tegen de vrouw die hij als een tegenstander ziet die zijn machtspositie wil aantasten, en gaat daarbij tegen de vlakke. Simplifiërend, heb ik gewaarschuwde. Want in de twee produkties die BMC tot nog toe uitbracht, verloopt het relatieconflict een stuk grilliger. Zoals ook de actuele diepgaande verandering van de rolpatronen in de samenleving niet herleidbaar is tot een kwestie van eb en vloed, of de vraag wie de prins speelt.

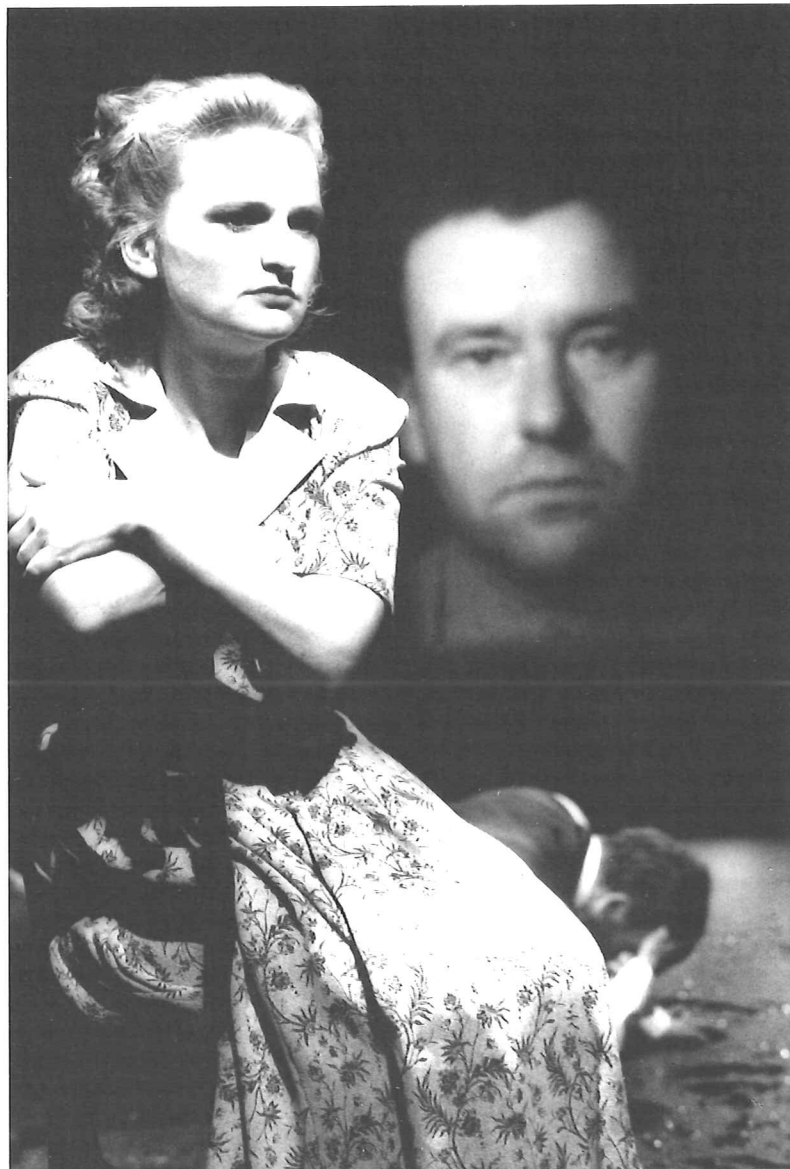
Doe ik het goed ?

Sex en taal paren zich goed. De opstulpingen en verdiepingen in de dialoog bij Shakespeare bijvoorbeeld, met zijn weelderige toespelingen op wat zich allemaal tussen man en vrouw opricht : "Hier komt iets, dat echt past aan een bloeiende steel", "Als het op vlees en bloed aankomt, heer, op wit en rood, zult u een roos zien." Of bij Godard : het kreunen en steunen van het vrijen gekneet tot een nieuwe taal. Of de ervaring van een geluidsband zonder beeld. Of de intimiteit van het spreken na de intimiteit van de lichamen.

Foucault heeft in zijn *Geschiedenis van de seksualiteit* aangetoond hoe ons spreken over de seksualiteit gekenmerkt wordt door 'la volonté de savoir' : kennis van de seksualiteit staat daarbij voorop als een zoeken naar de waarheid. Van de bekententechnieken in de inquisitie, de ontwikkeling van een seksuele wetenschap in de geneeskunde tot de psychoanalytische theorieën van Freud, steeds wordt de taal i. v. m. seksualiteit gekarakteriseerd door kennisverwerving over de identiteitsontwikkeling, voorschriften over gezonde en ongezonde vormen van sex, enz.

Het op bekentenis gerichte spreken, waarin kennis en macht met elkaar verenigd zijn, staat in fel contrast met de Oosterse ars erotica die teruggaat op een geheim weten en gericht is op een bewuste cultivering van de seksuele extase. Het is een op lust en zinnelijkheid gerichte taal i. p. v. een wetenschap die in het teken van de macht staat.

Ook John Hopkins *Losing Time* is doordrenkt van het Westerse denken omtrent taal en seksualiteit. Maar i.t.t.

Vader (Blauwe Maandag Cie) Foto Annemie Augustijns

de omfloertheid kiest de auteur voor de directheid, i.p.v. de understatement voor de gore platheid : "Ik heb je bij je kloten, kampioen ! Ik hoef geen tweede keer. Het is alleen maar vervelend, het nog eens te doen met dezelfde vent. Tenzij hij een uniek geval is. Maar jij, zelfvoldane lul, stijgt niet boven de middelmaat uit." (Joanne)

Dat soort terminologie. Sexuele krachtpatserij. Stoottroepformuleringen. De taal herleid tot een serie oneliners rond seksuele attributen. Het uitdrukkingsvermogen versmald tot de agressie van een uitroepteken. De armoede van de Happy Hooker helderheid. Met dit soort taal is het onmogelijk adem te geven aan gevoelens

die ietwat dieper of hoger liggen dan de genitalieën. De subtiliteit van de gevoels sfeer neemt onmiddellijk de vorm aan van de banaliteit van een smartlap. Elke complexiteit wordt vermeden in de formulering, zowel op het niveau van de zinsbouw, de metaforiek als de woordkeuze. Het zoeken naar de waarheid in het seksuele weten, noopt tot een simpelheid en snelheid die het spreken verkorten tot ejaculeren.

Het is eigen aan de narcistische persoonlijkheid, als typisch produkt van onze samenleving, om zich te wentelen in de eigen gevoelswereld, maar niet in staat te zijn over gevoelens te praten, laat staan adequaat te reageren op de gevoelens van anderen. Aangezien het